

DUMINICA VAMESULUI ZAHEU*„Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia”*

Pocăința casei lui Zaheu din Sfânta Evanghelie de astăzi este un exemplu viu de întoarcere la Hristos pentru familia creștină din zilele noastre, pentru noi toți care suntem fii ai lui Dumnezeu după har și oameni păcătoși după fapte. Dacă n-ar fi mila lui Dumnezeu și pocăința prin care suntem miluiți și iertați, nimeni dintre creștini nu ar putea fi mântuiți. Dumnezeu care ne-a creat, ne oferă în dar mila și dragostea Lui de Tată, iar noi ca fii, trebuie să-i oferim pocăința noastră, smerenia noastră, lacrimile noastre de căință, spovedania și părăsirea păcatelor. Dumnezeu este atotștiutor și cunoscător al inimilor noastre. El ne știe înainte de a ne naște. El cunoaște și vede cugetele minții și inimii fiecăruia dintre noi. De la Botez și până în clipa morții, îngerii noștri păzitori scriu faptele și gândurile noastre bune și rele. El ne numără pașii pe care-i facem la biserică, la pocăință, la cercetarea bolnavilor sau la săvârșirea faptelor rele.

Iar în ceasul morții, îngerii noștri păzitori ne însoțesc, împreună cu faptele noastre bune și rele, până la scaunul judecării, în fața Dreptului judecător, Iisus Hristos. Dacă în timpul vieții noastre ne-am spovedit păcatele la preoți, dacă le-am părăsit și am făcut canon pentru ele, la judecată nu vom mai fi întrebați și osândiți pentru păcatele mărturisite și ispășite. Dar dacă vom muri nepocăiți, adică nespovediți și în grele păcate de moarte, cine ne va scoate din chinurile iadului? Pocăința vameșului Zaheu este un model de pocăință pentru toți creștinii și este singura cale de îndreptare și împăcare cu Dumnezeu pentru fiecare dintre noi. Zaheu vameșul întâi L-a căutat pe Dumnezeu, apoi L-a primit cu bucurie în casa sa. După aceea și-a mărturisit păcatele de bună voie și a luat singur canon de pocăință pentru cele făcute și la urmă Mântuitorul l-a dezlegat de păcate prin cuvintele: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, căci și acesta este fiu al lui Avraam!” (Luca 19, 9). Fiecare dintre noi semănăm oarecum cu Zaheu, pentru că toți suntem biruiți de lăcomie, de zgârcenie, de răutate, de nepăsare, de nepocăință. Încă și casele noastre seamănă cu casa lui Zaheu, pentru că în ele, ca și în noi, stăpânește mândria, grija numai pentru trup, pentru averi, pentru desfrânare, pentru beție, pentru cele trecătoare. De aceea sunt și atâtea boli, certuri și dezbinări în familiile creștinilor, pentru că puțini mai sunt care caută din inimă pe Dumnezeu și doresc cu adevărat mântuirea sufletului. Dar Dumnezeu, care știe toate și privește în inimile noastre, are întotdeauna milă de noi. Asemenea lui Zaheu, El vine înaintea noastră să ne cheme la pocăință și dorește să intre în casa sufletului nostru. Hristos vine la noi mai ales prin rugăciune, prin milostenie, prin pocăință. El vine la noi prin Spovedanie și Împărtășanie, care se sfințește și se dă celor vrednici în timpul Sfintei Liturghii. Dacă ne vom schimba viața, atunci Hristos ne va chema la El, ca pe Zaheu, va veni la noi și ne va zice: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia...”. Amin.

Sfântul Ierarh Iosif cel Milostiv, mitropolitul Moldovei

Acest mare mitropolit al Moldovei - Iosif al II-lea Naniescu - numit „cel milostiv”, a fost cel mai strălucit ierarh al Bisericii Ortodoxe Române din a doua jumătate a secolului XIX după Sfântul Calinic de la Cernica. Era fiul preotului Anania (Nane) Mihalache și al presviterii Teodosia, din satul Răzălăi, raionul Bălți, născut la 15 iulie 1818. Tatăl său a murit după doi ani, iar mama rămâne văduvă cu doi copii, Ioan și Ieremia. În anul 1831, ierodiaconul Teofilact, unchiul său, aduce la Mănăstirea Sfântul Spiridon din Iași pe copilul Ioan, pentru a învăța carte. Aici deprinde scrisul, cititul, tipicul și muzica psaltică. În anul 1834 ierodiaconul Teofilact este numit egumen la Mănăstirea Sfântul Prooroc Samuil din Focșani, unde aduce și pe nepotul său. În anul 1835, ierodiaconul Teofilact ajunge ecleziarh la episcopia Buzăului, sub vestitul episcop Chesarie, împreună cu tânărul Ioan. La 23 ianuarie 1835 rasoarul Ioan este călugărit sub numele de Iosif, în catedrala episcopală, iar a doua zi este hirotonit diacon. Ca ucenic al episcopului Chesarie, în anul 1836, ierodiaconul Iosif Naniescu intră la seminarul din Buzău, atunci înființat, pe care îl termină în anul 1840. Apoi, între anii 1840-1847 urmează Colegiul Sfântul Sava din București. În anul 1849 este numit egumen la Mănăstirea Șerbănești din Râmnicu-Vâlcea, iar la 29 august 1850 este hirotonit preot în București. În noiembrie 1852 este făcut protosinghel de Sfântul Calinic, episcopul Râmnicului. În 1857 este numit egumen la Mănăstirea Găiseni, județul Dâmbovița, iar după 4 ani este făcut arhimandrit de mitropolitul primat Nifon și numit în 1863 egumen la Mănăstirea Sărindar din București. Între anii 1864-1870 arhimandritul Iosif Naniescu a activat ca profesor de religie la Gimnaziul Gheorghe Lazar și la Liceul Matei Basarab din București, iar ultimii doi ani (1870-1871) a fost director la Seminarul Central. La 23 aprilie 1872 arhimandritul Iosif Naniescu este hirotonit arhiereu, iar în ianuarie 1873 este numit episcop de Argeș. La 10 iunie 1875 este ales mitropolit al Moldovei, iar la 6 iulie același an este instalat la Iași. Timp de 27 de ani venerabilul mitropolit Iosif Naniescu păstorește cu o rară blândețe și înțelepciune Mitropolia Moldovei. Aici a depus cea mai bogată activitate duhovnicească, teologică, pastorală și socială din toată viața sa, rămânând pentru urmași un exemplu viu și greu de imitat. În data de 26 ianuarie 1902 mitropolitul Iosif Naniescu „cel sfânt și milostiv” părăsește pe fiii săi duhovnicești și se strămută la cereștile lăcașuri, pentru a sta în fața marelui Arhiereu Iisus Hristos. Mormântul său se află în partea de sud a catedralei mitropolitane terminată de el. Canonizarea oficială a Mitropolitului Iosif Naniescu a avut loc în data de 25 martie 2018, la Catedrala Mitropolitană din Iași.

Sfinții Trei Ierarhi sunt trei ferestre prin care creștinătatea a privit spre Hristos și a primit lumina de la El. Sf. Grigorie Teologul este simbolul științei teologice, Sf. Vasile Cel Mare este simbolul energiei și al acțiunii puse în slujba oamenilor, iar Sf. Ioan Gură de Aur simbol al râvnii apostolice prin cuvânt și faptă, pentru îndreptarea vieții credincioșilor, după învățătura Domnului nostru Iisus Hristos. Unul reprezintă mintea care gândește, altul gura care propovăduiește și al treilea mâna care lucrează, deși fiecare a avut și minte și gură și mână care lucrau într-o desăvârșită armonie și unitate. Fiecare dintre ei erau deopotrivă neîntrepuți păstori sufletești, mari dascăli ai lumii creștine, propovăduitori și apărători ai dreptei credințe. Opera lor este vastă, iar activitatea lor a cuprins toate domeniile și aspectele vieții: social, cultural, pastoral-misionar, dar au strălucit prin contribuția lor în formarea învățăturii celei adevărate și păstrarea ei în fața celor ce o atacau din toate părțile. Au trăit în secolul IV al erei creștine, secol numit de drept cuvânt „secolul de aur al creștinismului”. „De aur” pentru că în acest secol au trăit cele mai mari personalități ale Bisericii, dar și pentru că în acest secol s-a formulat, pentru totdeauna, de către Biserică, la prin primele două sinoade ecumenice, dogma fundamentală a creștinismului, Sfânta Treime. Sf. Grigore de Nazianz a participat la Sinodul II ecumenic, unde s-a formulat învățătura despre Dumnezeu-Sfântul Duh. Ei au avut o contribuție hotărâtoare, atât la formarea învățăturii celei adevărate, cât și în păstrarea și răspândirea ei. Înzestrați cu calități alese, instruiți la cele mai înalte școli ale timpului, favoriți la o glorie ușoară și urșiți parcă din leagăn la celebritate, cei trei sfinți au renunțat foarte ușor la toate acestea și au primit jugul lui Hristos

cel plin de greutate și suferințe, dar cu conștiința împăcată că și-au ales calea cea bună. Unind o cultura vastă, enciclopedică, cu o adâncă evlavie și îmbinând viața contemplativă cu cea mai activă cu putință în duh de muncă necurmată, de jertfelnice până la moarte, ei stau de veghe și azi ca modele vii, nepieritoare, închinare Bisericii și omului, cu durerile și bucuriile lui, cu căderile și înălțările lui, și Evangheliei lui Hristos cel răstignit dar înviat și înălțat în slavă. Prin cuvântul, prin scrisul și pilda vieții lor, Sf. Vasile cel Mare, Sf. Grigorie Teologul și Sf. Ioan Gură de Aur sunt modelele de slujire și dăruire pentru binele oamenilor. *Cu rugăciunile acestor trei ierarhi, Hristoase Dumnezeule nostru, și cu ale tuturor sfinților surpă și risipește ridicările eresurilor; și pe noi în unire și pașnică așezare ne păzește și ne învrednicește de împărăția Ta cea cerească, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin.*

† După cum mândria este moartea virtuților și viața păcatelor, smerenia este moartea păcatelor și viața virtuților. **Smeritu-m-am și m-am mântuit!**

✠ Să nu vă plângeți de furtuni, de încercări și de suferințe. Nu le urâți, ci pregătiți-vă să le puteți birui.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 28 ianuarie	17:00	Paraclisul Sf. icoane Portărița
Joi 29 ianuarie	17:00	Vecernie la Biserica „Sf. Trei ierarhi”
Vineri 30 ianuarie	07:00 - 11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	17:00	Pomenirea celor adormiți
Sâmbătă 31 ianuarie	07:00	Taina Sfântului Maslu
	17:00	Sfânta Liturghie și pomenire
Duminică 1 februarie	07:00 - 11:15	Vecernia Duminicii a 33-a
	17:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
		Agheasma Sfântului Trifon
		<i>Vecernie cu Litie la Biserica „Întâmpinarea Domnului”</i>

Nerecunoștința

Femeia anunță din bucătărie, așa cum făcea de obicei:

- E gata masa!

Soțul, care citea ziarul, și cei doi băieți, care se uitau la televizor și ascultau muzică, se așezară cu mult zgomot la masă și înfășară cu nerăbdare farfuriile. Femeia intră. Dar, în locul obișnuitelor platouri care miroseau bine, așeză la mijlocul mesei un mănuchi de fân.

- Dar... ce e asta? Întrebară cei trei bărbați. Ce te-a apucat?

Femeia se uită la ei și le răspunse cu un chip de înger:

- Ei bine, nu mi-am închipuit că veți observa... Vă găsesc de douăzeci de ani și, în tot acest răstimp, nu am auzit din partea voastră vreun cuvânt care să mă facă să înțeleg că mâncați altceva decât fân.

Fiecare avem o putere uriașă, și anume aceea de a-i face fericiți ori nefericiți pe cei de lângă noi. În genere, ajunge pentru aceasta fie și un, „mulțumesc” rostit sau din priviri.

Curaj și prietenie

Doi prieteni mergeau împreună pe un drum ce străbătea un codru întunecos și plin de primejdii. Pe neașteptate, un uriaș urs infuriat apără în fața celor doi. Pradă friei, unul dintre aceștia, se cățăra într-un copac și se ascunse, celălalt însă nu alergă suficient de repede și, dându-și seama, că nu este în stare să scape de fiorosul animal, se lasă la pământ, prefăcându-se mort. Știa bine că urșii nu se ating de mortăciuni. Aproximându-se de el, ursul îl adulmecă, mormăi la urechea sa, încercă să-l urnească cu botul. Bietul om încerca din răputeri să-și țină răsuflarea. Ursul chiar îl crezu mort și se duse de acolo. De îndată ce văzu că ursul dispăruse printre copaci, celălalt coborî din copacul în care se cățăraseră și îl întrebă pe prietenul său:

- Ce ți-a șoptit ursul la ureche?

- Mi-a spus să nu mai călătoresc cu anumiți prieteni care, atunci când se ivește o primejdie, în loc să îmi dea o mână de ajutor, o iau la fugă cât îi țin picioarele.

Vom răspunde pentru toate cuvintele nerostite, pentru toate obrăznicile rostite, pentru toate visele părăsite. Va trebui să dăm socoteală pentru teama și zgârcenia care ne-au împiedicat să iubim, pentru orbirea și pentru orgoliul care ne-au sufocat îmbrățișările. Va trebui să dăm socoteală pentru toate gesturile neîmplinite, pentru toate lacrimile înghițite, pentru toate făgăduințele neduse la bun sfârșit și pentru tot timpul pierdut. Amin!

